

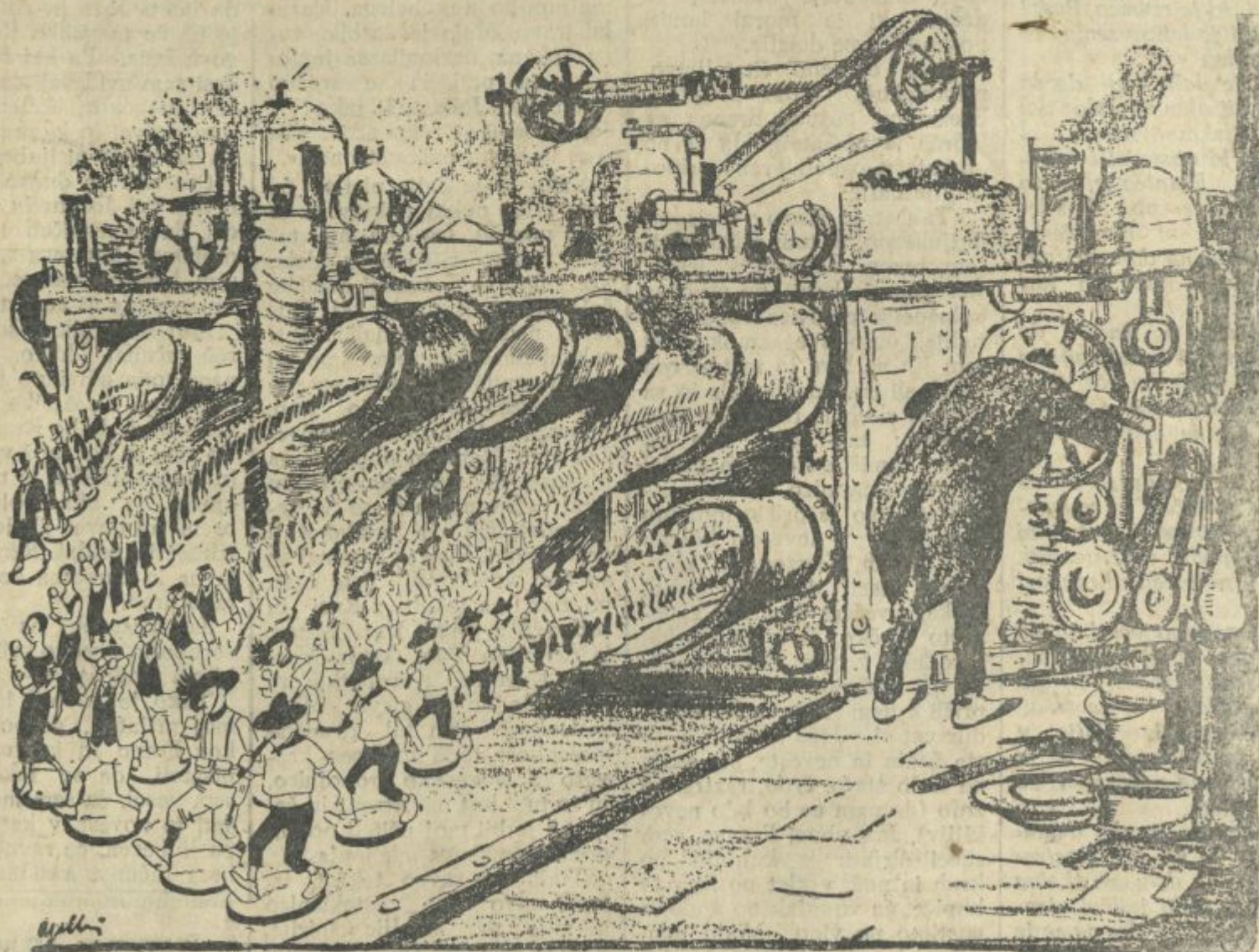
Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15 — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 9. julija 1925.

št. 28.

Država je narejena - naredimo državljane!

»Je država narejena,
naredimo državljane«,
to je rekel Mussolini,
fabricira Italijane.

A kako se tole dela,
Čuk na palci je narisal
stroj je, res da, kompliciran,
kdo bi neki ga opisal?

Mož vrti, da ves poti se,
a iz stroja roj se vleče,
bersaljeri in očetje,
mame z deco — mnogo sreče.

Tudi kmetje, pešikani,
kar država potrebuje,
Dokler jih ne bo zadosti,
mož poti se — stroj deluje.

Gorica, 9. julija.

Nekateri veliki listi so sklenili, da bodo ob današnjih razmerah — na bližajočo se vročino mislimo — tiho, molčali, in jezik za zobmi držali. Čuk na palci pa ne misli molčati, pisal bo, če ne drugega o vremenu in sicer na način, da nihče ne bo mogel misliti, da se za oblaki vremena skriva kaj drugega. Ne bo govoril ne o rdečih oblakih, ne o črni temi ne o vzhajajočem solncu. Tako mu nihče ne bo mogel pošiljati niti popravkov, niti ga konfiscirati, še manj posvariti. Stvar je namreč taka, da je koža vedno več vredna kot resnica, v tem slučaju — perje. S tem pa Čuk ne misli reči, da bi resnice ne smel pisati, ali da bi je ne pisal. Ne! $2 \times 2 = 4$, to je resnica. Padal je dež, zdaj je lepo vreme, to je tudi resnica.

Resnica je dalje tudi, da so v Jugoslaviji skovali zelo nazadnjaški tiskovni zakon, ni pa res, da bi obstojal tak zakon pri nas. Resnica je, da so še druge države pod božjim solncem, kjer ni mogoče s prosto besedo na dan, pri nas piše in govori kdor in kar hoče.

Pišemo lahko o Radiču, da bi se rad zvezal z radikalji in prišel na ta način iz ječe, sicer pa grozi, da se zveže s samim vragom, če ne celo z opozicijo.

Pišemo lahko, da so ustaši v Maroku potolčeni in se smemo tega celo veseliti, kakor bi se morda smeli celo veseliti, če bi bili potolčeni Francozi in Španci.

Tudi se smemo veseliti, da se je kitajski zmaj začel poštno otresati mrčesa, ki mu je sedel na glavo in na život. Evropejske velesile vidijo v tem rumeno nevarnost, ki je pa bolj denarna nevarnost za njih mošničke.

Tovarnarji so spodili delavce na ulice in jih dajo postreliti, če treba, k delu, za tkalne stavbe pa so sedli jefični otroci. Debeli izmozgavalec pa se je postavil v pozo človečanstva: »Pravico otrok do dela bom branil do smrti — do smrti otrok namreč«.

Tak postaja položaj, ki je od dne razveselivejši za Čuka,

Ima mnogo novic, da bi lahko pikal in sekal na vse strani, če bi hotel lagati. Ko pa mora govoriti resnico, ne pride do

besede in raje o najvažnejših stvarih molči, da se komu ne zameri.

Čuk na palci.

Poklon.

»Čuj, prijatelj. Ali si videl deklico, ki je šla mimo najine mize in se mi je posmejala?«

»To nič ne pomeni. Tudi jaz sem se moral glasno zasmejati, ko sem te prvič videl.«

Evtimij.

Ljubezen in računstvo.

(Pustna romanca).

»Takrat sem imel dvanajst let in sem bil pri stricu ter nje govori odločnejši polovici za dečka, ki je moral hoditi povsod in vse delati.«

Tako, cenjeno čitateljstvo, pripoveduje moj prijatelj, Breznikov gospod Franc, ne morda jaz, pisatelj, da ne bo pomote. Gospod Franc pripoveduje dalje:

»Takrat še nisem vedel, kaj je ljubezen, in tudi računal nisem, razen da sem v jeseni štel dneve, kdaj bo stričeva odločnejša polovica zopet priredila češpljeve cmoke, ki sem jih na žive in mrtve rad jedel, ali pa, kdaj bo šla in za večerjo skuhala tisto nesrečno korenje; tak večer sem bil vselej zamišljen in sem gledal po strani na mizo.

Tisto leto je prišlo mojemu sorodniku v devetem kolenu in v hribih, Knezovemu Jožetu, na misel, da bi se oženil. Nekega večera je prišel z nevesto Ančko in z nekaterimi sorodniki k nam. Bili so menda pri notarju in zdaj so se prišli k nam razgovarjat in odihavat si. Jože in Ančka, to sta ženin in nevesta, sta sedla na našo staro, črno, raztrgano zofo (da nam ne bo kdo nevoščljiv). Jaz, ubogi France, sem začel dirjati: v kuhinjo po kruh in nož, v klet po liter in kupice, na vodnjak po vodo, v gostilno po vino. Vodo sem prinesel zato, da smo kupice izmili, da ne boste mislili hujšega.

Vsi so bili veseli, stric se je slovesno držal. Modro so govorili in tudi jaz sem rad po-

slušal, če me dolžnost ni zavlekla drugam. Ženin in nevesta, to mi je bilo nekaj novega. Sedela sta na zofi in drugi so gledali zdaj sem zdaj tja, mislili pa smo vsi le na nju. Nevesta Ančka je bila bolj majhna ko ne, belega lica in kuštrava. Malo je že bila zaspunkana, naslonila se je Jožetu na prsi in se srečno smehljala. Jože tudi tako... Ko so odšli, je rekel stric: »Ta dva se bosta pa rada imela.«

Kako se je dalje pletlo, ne vem. Čez nekaj tednov se je Jože poročil. Jaz sem imel takrat veliko narodnega dela, ker smo se s šolarji nemške šole pretepali, da je kaj. Od rastli nemčurji so zidali »Deutschenheim«, kateremu smo mi rekali »puščajn«. Bile so narodne veselice z živijo, hajl, telovadbo in žandariji. Povečali smo Narodni dom ter ga blagoslovili. Jaz sem pri tem igral važno ulogo in se na neki fotografiji še dandanašnji grdo držim. Rusi in Japonci so se tudi vojskovali tiste čase, mi smo pa jokali z Rusi in propadli z njimi. Kaj ženitev, le Čemulpo, Port Artur, Varjag, Korejec, Kuropatkin, to ni je hodilo po glavi! Moja malenkost sem bil resnična malenkost, toda nosil sem kravat s slovensko trobojnico, in to tudi kot ministrant in čeravno je bil moj učitelj popolnoma nemškega mišljenja.

Tudi smo ravno takrat iz našli novo igro: v steklenico se vlije par kapljic špirita, obrača sem in tja ter nato prižge z vžigalico. To je bilo treba delati previdno in previdno skrivati pred stricem in drugo polovico.

Skrb za narod in iznajdbe

me je torej zmotil, da sem čisto pozabil na svojega sorodnika v devetem kolenu in v hribih, Jožeta, in njegovo lepo nevesto Ančko.

Stric in njegova boljša polovica sta včasih govorila o njima; pri tem mi je pa vedno na pot hodilo, da sta zdaj njej rekala Rezka, ne več Ančka. »To je res čudno!«, sem si mislil včasih. »Saj to ni vse eno Ančka ali Rezka! Dveh imen nima: ko se je možila, si pa menda tudi ni nadejala drugega imena«. Vendar sem trpel in molčal.

Prišel je semanji dan in vedel sem že, kako bo stričeva boljša polovica zopet ves predpoldan v skrbeh, ali bo kdo prišel in za koliko ljudi naj pripravi obed. Res se proti enajstim prikaže moj sorodnik Jože in z njim meni povsem neznana ženska. Slonel sem na oknu in gledal izza rož, kako se pozdravljajo. Takoj izprevidim, da je ta tujka Jožetova žena. Zdaj mi je bilo jasno. Lahko je Rezka in vse drugo, le Ančka ne. Bila je velika, rdeča, imela je velik nos.

Strmel sem. Ni mi šlo v glavo, kako sta se mogla tako rada imeti Jože in Ančka, zdaj je pa že ta velika Rezka njegova žena. Pa kaj hočeš, počasi sem uvideval, da je resničen pregovor, katerega sem sam skoval in ki pravi: »Vsaka norost še ni ljubezen!«

Čez leta in dneve sem pa ravno pri Jožetu in Rezki videl, da je resničen tudi drugi pregovor, katerega sem si tudi sam izmislil, namreč: »Vsaka ljubezen še ni norost.«

Moj sorodnik Jože je namreč računal, kako, tega ne vem, toda očitno je računal in dognal, da Ančka ne bi bila žena zanj, da bo Rezka boljša. Pa zdaj še kot mož veselo dela in žvižga. Hišica je majhna in kmalu je bila polna otrok, osem ali devet jih je, vsi so zdravi in pridni. Rezka je delavna in pametna žena in vse tako prav.

Jaz, Francek, pa sem s to zaroko in poroko veliko pridobil na modrosti. —

Tako je govoril in povedal moj prijatelj, gospod Breznikov Franc. In jaz, umetnik in pisatelj, da se tako izrazim, sem vesel, da sem mogel napisati to povest, v kateri nastopa ljubezen, če ravno ne čisto brez računstva ali matematike.

Pretnarjev Francosko-slovenski slovar se dobi v »Narodni Knjigarni« ~ ~ v Gorici ~ ~

Kolesarke pozor!

Čuk na pal'ci je obdelal že ženske nohte, kolesark, teh brzih ptičic na kolesih se pa še ni dotaknil. Pa pravijo, da Čuk vse vidi, še celo po noči. Pa še kolesark ni zapazil, ki po dnevu kvarijo naše ceste in nosijo na razstavo vse, kar imajo.

Ženske so namreč zelo napredne in v vsem posnemajo moške. Prvo so zlezle v hlače, nato na konje, ostrigle so si lasé, nazadnje in ne prav najzadnje, so se spravile tudi na kolo.

Mi ženskam nikakor ne zavidamo tega športa. Nasprotno, celo veselji nas, da se tudi ženske lahko spustijo pol po zraku pol po tleh in letijo kot veter. Seveda obstoji nevarnost, da se spotaknejo in zleté na tla. Pri tem pa seveda ne pokažejo samo, da znajo leteti tudi po nosu, ampak se le pre-pogosto pokaže tudi precejšnji del kože nad nogavico, kljub hlačam, ki jih nosijo.

Sicer pa: resnica nad vse. Kot sem videl in se prepričal na lastne oči le prepogostokrat, ženski kolesarki niti ni treba, da pade s kolesa. Kolesarke namreč le prerade pozabijo, da bi kupile s kolesom vred tudi tako kikljico ki spada k kolesu in sedejo na kolo v kratkem in ozkem krilu.

Pri gibanju z nogami se ozko krilce kaj hitro pomakne preko meč in kolen v tako ne-vablivo višino, da se nudi posestnikom gledalcem zastoj zabava in razstava mesa.

Res je, da kolesarka gre na-glo mirno, in da v silnem diru lahko vse skupaj piha nekam, kam, ne smemo povedati. — Kljub temu pa tisti kos noge ki se nahaja med nogavicami in hlačkami, še vedno ni toliko javna last, da bi ga morale

javno kazati, kot ga kažejo. Drugače ne, kot če se uvede moda, da bodo hodile v plavalnih hlačkah okoli tako kot tisti kolesarji, ki v poletnem času dirkajo.

Kolesarke so na vsak način močen razlog zato, da naj se

med ženskami uvede moda nošnje moških hlač kot se spodobi. Na ta način ženske ne bodo samo »takorekoč«, ampak v resnici hlače nosile, na ta način tudi ne bo več pisal o njih v Čuka na pal'ci.

Bistrogled.

Obiskavano letovišče.

»En sam gost je bil zašel na naše letovišče, ker ga je bila noč vjela. Ostal je tu 14 dni, ker mu nihče ni hotel povedati poti. Sinoči je zopet zašel in — se rešil. Zdaj je zopet — prazno«.

GROZNO.

»To je pa že odveč. — Imaš tudi še pogum povedati mi, da si zopet zgubil 15 lir pri igri, a za mene, ki si želim le mal kožuh za 3000 lir, za mene pa nimaš denarja«.

PRAKTIČNO.

»Ti imaš toliko lepih kodrastih las, mala punčka, — morala bi mi darovati mal kodrček«, pravi plešast gospod

plavalasi kodrastji deklici, ki se odzove:

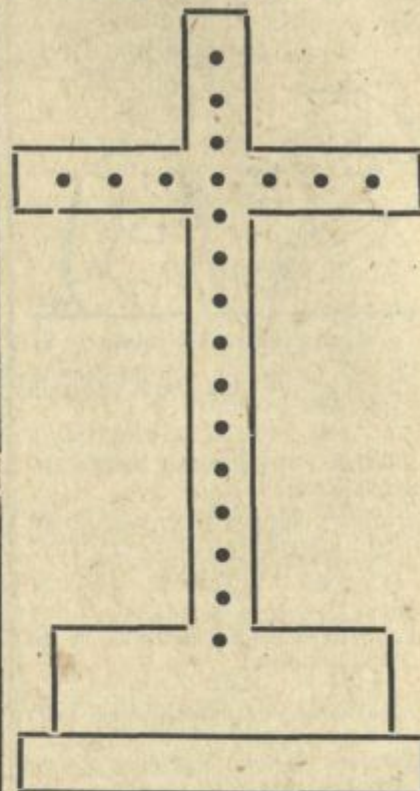
»Pa raje vprašajte mojo teto, njeni niso priraščeni, si jih lahko kar odpne«.

IZPODLETELO.

Lopovi vstavijo gospoda v bližini davkarije: »Denar ali življenje!«

S trpkim nasmehom odvrne napadeni: »Ej, prepozno fantje, ravnokar so me tu — notri že vsega obrali«.

Uganka.

Neki posestnik je postavil svoji umrli ženi križ, na kateri je dal prilepiti bisere, kateri so bili last umrle. Grobar dotičnega pokopališča si je pa prisvojil dva bisera. Ker je pa mož umrle žene vedno kontroliral, da bi kdo ne ukradel kak biser, ga je grobar opazoval in je vedel, da je mož vedno štel od spodaj navzgor 15 biserov in ravno tako 15 biserov navzdol in navzgor proti desni in tudi proti levi je vedno štel 15. — Grobar je ukradel 2 bisera — in vendar je mož umrle še vedno štel enako in ni opazil, da sta mu dva bisera ukradena. — Kdor pravilno reši in bo izžreban, dobi za nagrado knjigo povesti »Jutri«, v rdeče platno vezano. — Imena rešilcev in rešitev uganke v prih. številki.

—:—

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

MIŠO: Naj bo pa nova oskrbnica. To vam je srčkana in dražestna devotka, žena, na pol žena, — kaj bi rekel; pravi namreč, da se je mož ločil od nje in se nekam odklatil... Ona bo naravnost imenitna za to, kajti niti nje in niti Stanišo še ni videl.

ČULIČ: Zdaj vidiš! Saj sem rekel, da si pametna butica, (Zagleda skozi okno vračajočega se Petrica). Pa tudi srečo imamo. Ravno končali smo pogovor pa pride on. Skrijva se, (Odideja.)

V. PRIZOR.

Petrica sam.

PETRICICA (vstopi v sobo, vzame iz omare steklenico, pije iz nje, potem položi steklenico na mizo, a sam se zavalja na divan). To pa je v resnici »fejst«... Pa kako sem ti nenadoma naletel na krasno življenje!... Toda drugovanje se

9

je izplačalo. Vedno sem želel, da bi vsaj tri dni gosposko živel in kar sem želel to sem dočakal. (Zazeha.) Nekoliko dolgočasno je, to moram reči, ali vendar mi ugaja. Ko se človek takole raztegava in meče roke in noge na vse strani, tedaj pravzaprav vidi — kakšen je. (Zopet zdeha in se vleže na divan.) Nocoj se mi je sanjalo o moji Poloni, — krasno sanjalo. In razločno začujem včasih zunan njen glas — pa se prestrašim... O ubožca Polona! Bogve, kaj je z njo... Kaj bi neki bilo? Gotovo je umrla; a mrtvi se ne brigajo za žive, kakor tudi ne živi za mrtve... Ali vendar... Ne, ne. Kaj bi mislil na to! (Bobna s prsti po mizi pa zopet zehne.) Da, da. Ničesar se na svetu ne more uživati čisto popolno... Ta samota, kakor v kakem »kloštru«. Ničesar mi ne kratijo to moram reči; samo tako samega me puščajo. Gospodar se nekam kislo drži, a ona me malo po strani gleda... Butasti sluga pa

postaja vsak dan bolj prevzetan. Ostaja samo še ena stvarca — kuharica Kristina. Ta ženska glavica se odlikuje s stanovitnostjo, s stanovitno postavo, s stanovitim licem, s stanovitno prijaznostjo in še z nekimi drugimi stanovitnostmi, ki se od ženske glave komaj zahtevati morejo. (Mišo prihiči v sobo.)

VI. PRIZOR.

Petrica, Mišo, pozneje Čulič.

MIŠO (šepetaje): Gospod, gospod! — Ali ste vi komu kaj dolžni?

PETRICICA (malo zavzeto): Kaj pa to tebe briga?

MIŠO: O, mene ne briga; ali vas, bi rekel, vas se to tiče; kajti neki orjak je prihitel spodaj v hišo, kakor bi z neba padel, pa maha s svojimi velikimi rokami in kriči, kje da je Vicek Golibradič; a če se ne varam, ste to vi.

PETRICICA: Kdo si to upa?...

MIŠO: Ne vprašajte, za božjo voljo; glejte ga; je že tu... Samó čujte ga!

ZAKAJ? ZATO!

Zakaj se letos toliko pleše v Št. Andrežu?

Zato, ker so bili letos šparglji dragi!

Zakaj se Goričani tako branijo ljubezni iz Vidma?

Zato, ker Goričani vedo dobro, da Videmci ne ljubijo toliko goričanov kot takih, ampak njihove mošnje!

Zakaj je letos toliko dežja?

Zato, da meščanski gospodi ne bo treba v kopališča.

Zakaj Gradežani letos izredno grdo proti nebu gledajo?

Zato, ker dež jim žepe suši. (Ta pa je lepa!)

Zakaj je na Bledu letos tako — kisel?

Zato, ker solnce štrajka, dež pa — krumiri!

Zakaj je na pročelju cerkve sv. Ignacija v Gorici še vedno velika luknja tam, kjer je bila pred vojno ura?

Zato, da to globoko luknjo vsak tujec, ki pride na Travniki pogleda; kajti ur, ki kažejo vedno »prav«, je na stolpih cerkve sv. Ignacija kar šest!

Zakaj je bilo na tombolo v Gorici na sv. Petra in Pavla dan toliko tisoč igralcev?

Zato, ker je vsakdo mislil, da bo dobil tombolo! A so bili »mrkurjoti«! Potem bi moralo biti 10.000 »tombol«.

Zakaj je v Gorici toliko prahu?

Zato, da se družba jetičnih množi!

Zakaj goriški municipij kaznuje vsako hišno gospodinjjo, ki stresa prašne čunje na ulico?

Zato, ker se boji, da bi delale konkurenco škropilnemu avtomobilu, ki vzdiguje oblake prahu po mestu, ki na ta način »pospešuje« javno zdravstvo, katerega hišne gospodinjje s svojimi prašnimi čunji kvarijo.

Zakaj bo pri občinskih volitvah v Podgori nastopilo več narodnih strank?

Zato, da pri volitvah zmagajo komunisti.

Zakaj gre mirenska »šoštarija« razkovo pot?

Zato, ker mirenski »šoštarji« ne znajo delati tako špicastih čevljev, da bi se »špica« »šolna« odlomila, če bi se ž njo komu »ano cabado« dalo.

Zakaj je Antonio Orzan jun. položil mandat mestnega svetovalka?

Zato, ker tudi župan Bombig sir prodaja! Dva konkurenta ne moreta skupaj sedeti!

Zakaj se je upisalo v prvi goriški gimnazijski razred več Slovencev kot Italijanov?

Zato, da se bodo učili jezik Petrarce, politike Mussolinijeve in — kakor pravi nek italijanski list — častiti slovanska apostola San Zirillo e Mettado! Za poč't!

Zakaj tržaška »Edinost« ne izhaja dnevno na 4 straneh?

Zato, ker čaka, da goriški strujarji ustanovijo dnevnik! Šele potem, ko bo

VELEOBRAT.

Berač Strganavš je mož modernega mišljenja in poln podjetnosti. Čisto duhu časa primerno je ustanovil veleobrat beračenja, ki se mu baje plodonosno obrestuje. Bajé se industrijski krogi zelo zanimajo za novo iznajdbo in nameravajo odkupiti patent.

ČULIČ (od zunaj): Na vsak način ga hočem videti! Če mi vrag ne plača takoj, ga s to palico pobijem na tla.

MIŠO: Ali ste slišali gospod? — Ta se ne šali.

PETRICI (poskoči): Koga bo on, za vraga?

MIŠO: Pojdite za vraga, da vas skrijem, ker drugače vas res lahko namlati. (Ga pahne v omaro in jo zaklene.) Tako; pa le lepó mirni bodite. (Čulič vstopi.)

ČULIČ (s palico v roki, kriči): O, jaz imam dober nos! Sedajle bomo zverino zapodili iz brloga, vi jo pa boste spodaj počakali! (Zagrabi Mišo za prsa). Sedaj govori, kje je? Tukaj druguje in poročne darove kupuje, a za dolgove se niti ne briga. Le počakaj! — Se bomo že z gospodom Čuličem, — ali kako se že imenuje —, pogovorili, kakšnega klateža skriva v svoji hiši. — Povej takoj, kje je?

MIŠO: Kdo, gospod?

ČULIČ: Oni, brivski slepar — govori, sicer bom jaz (mu preti s palico) govoril. — Takoj hočem imeti Vicka Golibradiča!

MIŠO: Polagoma, gospod. Kaj je meni mar Vicek Golibradič? Če je že treba dobiti batine, bi želel, da jih dobi on, ne pa jaz. Ali tega človeka ni več pri hiši. Bil je, pa je že odšel.

ČULIČ: Ali je to res?

MIŠO: Je, kakor res živim.

ČULIČ: Torej mi je zopet ušel. — A kam je odšel?

MIŠO: Tega pa ne vem.

ČULIČ: Jaz torej odidem; ali prišel bom spet. — Poslušaj me! Še bom prišel, ali gorje tebi, če si me potegnil. (Odide.)

MIŠO (zase.) Dobro je odigral (Glasno.) A sedaj (odpre omaro) lahko greste ven, gospod. — Ali ste ga slišali? Dosti strahu sem užil radi vas.

PETRICI (razjarjen): A kje je sedaj ta lopov, da mu pokažem, kdo je klatež in slepar. (Divje proti vratom).

MIŠO (ga povleče za rokav): Kam hočete, za vraga! — Molčite, kajti če vas sliši, se lahko še vrne.

PETRICI: Naj se! Samo da bi prej mogel iz omare, pa bi mu pokazal, kaj se pravi, mirne in nedolžne ljudi napadati! — A tudi ti, če bi bil kaj vreden, bi ga zagrabil za vrat in ga vrgel po stopnicah z glavo navzdol.

MIŠO: Hvala lepa. Nisem ni malo pri volji, s svojo kožo plačevati vaše dolgove. A končno, če vse to dobro premislim, se mi zdi, da ne morete več tukaj ostati, čeprav mi je žal. Ali ste slišali? Rekel je, — da se bo še vrnil.

PETRICI: Kako, da ne bi mogel še tu ostati? Seveda, ker ste vsi skupaj zabiti, ti in tvoj gospodar; kajti tudi on, če bi bil za kaj, bi mu plačal malo dolga in ne bi pustil, da mu takale grdoba žali častitljivega gosta in vznemirja hišo. — Naj le pride! — Naj vidi, da se ga ne bojim. — Jaz ne napravim niti koraka od tu! (Dalje.)

konkurenca postavljena, se bo Trst vzdramil in nudil Julijskim Slovencem dnevno 4 strani berila!

Zakaj »Čuk na pol'ci« ni zvišal cene nadrobne prodaje, medtem ko je še celo »Mali List« to storil?

Zato ker »Mali List« hoče postati kapitalist. Ko to doseže, neha mlatiti s kolom po hrbtih stotisočkarjev.

Zakaj je David Doktorič trdil v »Goriški Straži«, da je pri zadnjem koncertu »Pevskega in glasbenega društva« društveni pevski zbor odpovedal?

Zato, da bi pevce naveličal, utrudil, jih razkropil in tako oropal goriške Slovence najboljšega pevskega zbora cele dežele.

Zakaj David Doktorič hoši poslušat petje zborov, ki ne trobijo v njegov rog?

Zato, da jih potem v »Goriški Straži« po svoji »umetnosti« obdela, žali kulturne delavce pri pevskih zborih in jih tako pripravi ob dobro voljo.

Zakaj je David Doktorič nedostojno kritiziral zadnji koncert »Pevskega in glasbenega društva«, posebej pa še društveni orkester, ki je krasno proizvajal odlomek opere »Nabucco«, medtem ko si hoče roke razbiti navdušenja, če »umetnik« muzikant Petrovič s svojo »Hm-tara-hm-tara bando« kje »anu polku zašpila«?

Zato, ker res umetniški orkester »Pevskega in glasbenega društva« ne gode po taktu Doktoričevem.

Zakaj je David Doktorič trdil v »Goriški Straži«, ko je »ocenjeval« zadnji koncert »Pevskega in glasbe-

nega društva«, da je le-ta dobro zapel »Zlato kangljico« zato, ker se je naučil, med tem ko na koncu trdi, da je zbor pri tem koncertu odpovedal?

Zato, ker revež je pozabil to, kar je par vrst poprej napisal.

Izšle so v samozaložbi »Narodne Knjigarne« v Gorici otroške slikanice

Ah, kako lepo!

Stariši, če hočete svoje malčke razveseliti, kupite!

BAHATOST OTROČJA.

»Moja mama ima zlato sree, — vsi ljudje to pravijo«.

»Moja mama ima pa zlate zobe in ti se vsaj vidijo«.

ČUDNO.

Vedeževalka: »Vi boste še jako bogati in mnogo sreče boste imeli. — Tudi ne vidim mrtvecev v vaši bližini«.

Prišlec: »To je pa čudno, — saj sem vendar zdravnik!«

NEMOGOČE.

»Prosim vas, zmenjajte mi ta stotak«.

»Ali ta vendar ni pravi«.

»No saj vem, ravno vsled tega vas prosim, da ga premenite«.

NAGRADA.

Mama: »Ker si bil tako pri- den v šoli, pa ti dam za nagrado, kar si želiš«.

Otrok: »Oh mama, tako si želim ne hoditi več v šolo«.

KDAJ?

»Kdaj boste vendar opustili to vaše nepošteno opravilo in tatinstvo?«

»Ko postanem bogat, gospod kolega«.

KORISTNO.

»To je zdravnik, ki nam je storil veliko dobroto«.

»Kaj pač takega?«

»Zdravil in spravil je na boljši svet našega strica, ki nam je zapustil 75.000 lir«.

POVABILO.

»To, — gleda ga, — dragi Tomaž, zopet te vidim... Hočeš li, da kosiva skupaj?«

»Da, da, dragi Marko, — prav rad«.

»Vrni se tedaj domov, pa reci svoji soprogi, naj pogrne mizo za enega več, — kosil bom pri tebi«.

SLEPEC.

V kavarno pride revno oblečen deček in prosi milodarov: »Smilujte se ubogega slepca!« — »Pa ti vendar nisi slep!« reče nekdo. — »Ne, jaz nisem slep, pač pa moj tovariš, ki me čaka tam zunaj«. — »Kaj pa dela slepec tam zunaj na ulici?« — »Gleda in pazi, ali ne prihaja policijski stražnik!«.

PRAKTIČNO.

»No, Lili, koga bi hotela ti poročiti?« vpraša stric osemletno nečakinjo.

»Jaz, dragi striček, — enega veletrgovca z igračami«.

PLEMENITO.

»Zakaj pa ne greste delat, saj ste mlad in zdrav?«

»Ah, nikdar bi si ne mogel odpustiti, da bi morda vsled mene kak ubog družinski oče ostal brez dela in poštenega zaslužka«.

...da jo je prvi skušal zadržati s čenčarijami, ki niso bile, kakor je rekla, prav nič lepe... (Tretje pogl., str. 29).

Izšel je in se dobi v »Narodni Knjigarni« v Gorici svetoven roman

ZAROČENCA

(I promessi sposi)

katerega je spisal sloveči italijanski romanopisec Alessandro Manzoni, poslovenil pa učenjak, naš rojak-domačin iz Št. Andreža, profesor dr. Andrej Budal. • Obsega s slikami nad 600 strani v veliki osmerki. Tisek in oprema luksuriозна. • Pošilja se proti povzetju ali proti naprej poslanemu denarju:

Cena romanu v knjigarni	L. 30.—
Po pošti	33.—
Vezan, v knjigarni	34.—
Vezan, po pošti	37.50
Za Jugoslavijo, franko	Din. 85.—
Za Jugoslavijo, vezan franko	95.—

Naročniki v Jugoslaviji dostavijo denar potom Ljubljanske Kreditne Banke in njenih podružnic na naslov »NARODNE KNJIGARNE« v Gorici.

Vsebina romana je krasno-veličasna, pretresljiva. Le pogledite eno izmed slik romana, zraven natisnjeno, kjer je malopridni ple-mič don Rodrigo na cesti ustavljal lepo devojko Lucijo in skušal s priliznjenimi besedami jo pridobiti za - se in jo izneveriti po-štenemu mladeniču Renzu, kar se pa velikemu razuzdancu don Rodrigu ni posrečilo.

Neprostopvoljni humor.

V tramvaju je bilo. Sedel sem nasproti dame, ki se je peljala s trga; na levi in na desni je imela po enega dečka. Ta dva nista mogla sedeti pri miru. Neprestano sta brbljala v mater.

Uboga mati je imela velike gospodinjske skrbi po glavi. Zato ji neprestano brbljanje dečkov ni bilo po volji. Vendar ni imela miru.

Eden dečkov je pogledal na torbo: »Mama, daj mi hrusko!«

Drugi pa: »Meni daj raje ja bolko.«

Zopet prvi: »Mama, pogledaj ono pisano hišo.«

Pa drugi: »Poglej raje cestni valjar.«

Od desne in leve sta ji istočasno polnila uha.

Toda mamice so dandanes tudi nervozne.... Tako je izbruhnila gospa naenkrat: »Ni treba, da govorita oba hkratu. Počakajta da neha eden, potem naj govori drugi. Ali mislita, da imam jaz dvoje ušes, osla!«

V DOTIKO PRITI.

»Ali ste z novim ravnateljem že prišli v dotiko?«

»Strašno. V tramvaju mi je neusmiljeno stopil na kurje oko.«

PONOS.

Maks (se joče): »Papa, dečki v šoli so me zasramovali in so dejali, da ste vi bahač.«

Oče: Kaj? Bahač, so dejali? (Ženi). Vidiš, kako visoko stojiva v očeh ljudi.

DOBRO VIDI.

Prodajalec (mladi gospodinji): »Kupite par šivank, gospa. Saj ne morete vedeti, kaj boste še rabila v življenju.«

KRITIKA.

Znamenita pevka Olga Plekler je po 20 letni odsotnosti zopet nastopila. Ostalo je je še precej od prejšnjega glasu. Vendar ji je proti koncu glas popolnoma odpovedal, da je morala vtihniti. Občinstvo se ji je hvaležno s ploskanjem zahvalilo.

Pravijo.

Pravijo na Banišicah, da so imela dekleta tajno sejo radi fantov in so sklenile, da stricov ne sme nobena več ljubiti. To so izvedeli strici in so bili prav veseli; zato so jim moža iz slame naredili.

Pravijo dekleta iz Bistrice in Trnovega, da nameravajo iti plesat v Renče za sv. Mohorja. Pa se bojijo naročiti avto, ker bo slabo vreme.

Pravijo na Banišicah, da so možje nameravali ustanoviti mlekarico, pa se niso mogli zediniti, zato so pa dekle sklenile, da jo bojo napravile.

Pravijo na Banišicah in Podlesčah, da sta se dva Čuka prav »fejst« oključala, v tistem času so pa še sove prileteli.

Pravijo v Jablanici pri Il. Bistrici, da so tam 3 gospodične z dolgimi jezički, obrekujejo in lažejo; Čuk jim svetuje, da naj si jezičke skrajšajo.

Pravijo, da pravijo nekatere, da ni zanje obleke v Abaciji; zato pridejo svilo kupovat v Bistrico.

Pravijo, da bodo v Mariboru peki pekli večje zemlje, da se ne bo treba posluževati poveševalnika.

Pravijo, da so v Jugoslaviji zopet zvišali poštne pristojbine in obenem skrčili osobe, kar pa ni nič čudnega, ker tudi cene živilom padajo, cene jedilom v gostilnah pa rastejo.

Pravijo, da je pri zadnji konjski dirki v Mariboru neka črnolasa natakara prodajala zemlje s koščekom klobase po 3 dinarje, plavalasa natakara pa enake zemlje in pri isti mizi pa po 4 dinarje.

Pravijo, da so pri zadnji kolesarski dirki v Mariboru, ženske ploskale svojim ljubčekom, čeravno so tile bili pri štartanju najzadnji.

Pravijo, da kdor se hoče iznebiti svojega dežnika ali pa klobuka, naj gre v kakšno kavarno in gotovo se mu bo želja spoznala.

Pravijo, da v Mariboru po letu ni pomanjkanja stanovanj, ker se je mati narava usmili vseh tistih, ki so brez strehe.

Pravijo, da v Mariboru znajo otroci kleti po slovensko, nemško in tudi po italijansko, Boga moliti pa ne znajo v nobenem jeziku.

Pravijo, da je v Gorenjem Avščeku neka 35 let stara sova, ki ima zelo dobro nabrušen jeziček. — Čuk jo je slišal, kako je obrekovala in zmerjala bratovo nevesto. — Čuk.

Pravijo v Kobaridu, da je zastava, s katero so se Kobaridci izkazali na dan Sv. Rešnjega telesa v takem stanju, da bi bila že zdavnaj potrebna popravila.

Pravijo v Sužidu, da so sužidski možje naprosili Sv. Krištofa, ki je naslikan na zunanji južni steni cerkve, da bi jim začasno opravljal službo cerkovnika, ker izmed vaščanov se ni dosedaj nihče prijavil, da bi opravljal isto za Boglona.

Pravijo, da neki fant z Ravniške planote ne hodi več po glavnih cestah, ker ga je Čuk oključal, toda Čuk ga vidi še prej, če hodi po skrivnih stezah.

Pravijo v Jurjevi dolini, da lepa deklica žaluje pri svojem ljubčku, ki je odšel, oziroma zapustil in toči krokodilove solze.

Pravijo v Vall Giorgini, da bi bilo pametno ustanoviti avtomobilsko zvezo med Giorgotale in Casa forestale za prevažanje ljubčkov.

Pravijo pod Gorami, da se Gelka prav nič ne boji.

Pravijo v Vrhpolju, da je M. dober zagovornik, čeprav v kikli. Pred kratkim je rekla neka žena njeni hčeri: »Usranka«, mati pa je hitro rekla: »Ni ne usranka, gledajo gospodje za njo!«

Pravijo istotam, da se jezi nad ljudmi, ker njeno hčer in južnega ženina opravljajo. Ona pa pravi, da jih skozi ključavnico opazuje, nič slabega ne vidi. Seveda, ker se ona dva v temi ženita. Prosimo Te, ljubi Čukec, posodi ji Ti svoje oči, da bo ž njima tudi v temo lahko prodirala.

Pravijo v Vrhpolju, da na Nanosu bor fajn raste, katerega je A... sadila in s krokodilovimi solzami za l... zalivala.

Pravijo istotam, da pravi M... težko, da se bo naša A... kedaj poročila, ker je strašno pametna in modra in, za nobenega fanta ne mara. Nam se pa zdi, da jo srce vleče za J... izpod gozdnega ključa.

Pisma.

POZDRAV IZ BERGAMO.

pošiljamo slovenski fantje vojaški letnika 1904. vsem našim starišem, bratom, sestram, prijateljem, znancom in vsem slovenskim fantom in dekletom. Poslušaj, dragi Čuk na palci, edini naš si tolažnik.

Kaj pravijo ti hribolazci, da tukaj več ne mor'jo bit.

Da dost smo snedli pašte šute, med njo je bilo peska, špag.

A konec kmal bo ure krute, to bo veselje, da bo strah.

Dekletom našim pa naroči: da predno pridemo domov,

naj le vsaktera se poroči, kateri drag je jezik nov.

Ker ne moremo mi slišat da Slovenka govori

po furlansko, bergamaško, in tango ples za nas pač ni.

Mi pa poročili bomo, le tisto ki slovensko govori.

Na svatbo povabili bomo prijatelja, oi čukeca.

Kurinčič Alojz, Idersko; Bončina Ferdinand, Spodnja Idrija; Nudortier Ivan, Solkan; Pavlin Ivo, Gorica; Namut Viktor, Standrež; Mrevlje Jožef, Dorenberg; Mrevlje Vladimir, Dorenberg; Tratnik Ciril, Čekovnik; Uršič Franc, Tolmin; Koren Alojz, Magozd pri Kobaridu; Gomišček Marjo iz Rojana; Kuštrin Ivan, Sv. Gora.

POZDRAVI IZ GENOVE.

Strojni puškarji, paštašutarji 90. pešpolka.

Sporočamo vam, da mi tukaj dobro napredujemo, iz pašte telefon izdelujemo. Oi, predragi naš Čuk, te prosimo, da boš pazil na naš paštni telefon; kadar boš po zraku letel, pazi, da ne boš vanj zadel. — Sedaj pozdravljamo vse fante in dekleta. — Prinčič Stefan, Cerovo; Dolgan Josip, Šembije; Puž Janko, Lipar; Mislej Pavel, Lozica; Gerdevič Karlo, Skadanšana; Pavšič Valentin, Lom, K; Srebernič Alojz, Solkan; Božič Anton, Vipava.

IZ ROJANA.

Hvala, hvala, gospodje, hvala slav-pite nekoliko. Kje sem bil toliko čano občinstvo za lepe pozdrave, potisa? Takoj vam povem in vam potem zapojem najnovejšo. Bolan sem bil, grozno bolan, na duši in na telesu. »Apičite« sem imel in »bronkite« in »pleurite«, navsezadnje je udarilo ven še »difteritis« in »atritis« in grlo me je bolelo, kakor da bi požiral same stalagmite in stalaktite, ali bi hrustal vse hipokrite srborite te uboge fare rojanske in tiste, ki so v zadnjem času hoteli v njej dobiti domovinsko pravico (per uso dannu guerra — e-sente da bollo!)

Spravili so me v špital in hoteli prepričati zdravnika, da me boli jezik — mislili so, da mi ga bo primarij izdrl in da bodo imeli potem mir pred mano. (Zvišaj kitaro, Tonin!) Toda primarij je študirana glávca in me je ozdravil, samo tista »fiakite akuta« me še nekoliko ima, no pa bo že kmalu bolje. Purga sem že zadosti dobil, (kedaj to je moja stvar) tudi pilule sem že poskusil, saj sem zad-nič prosil celo enega mojih »prijateljev« zanj, oziroma, ker je izvrsten mesar s ovčjim, (oziroma zajčjim, saj je vseeno) srcem, male operacije, a mi je ni hotel dati, ker se je bal, da umrem jaz, ali morda on....

Pika.

Pozor, Slovenci! — V Se-meniški ulici št. 10 v Gorici, se nahaja znana trgovina z manufakturnim blagom **A. Škodnik**, ki postreže najboljšo, naj si bo glede blaga ali pa glede cen. Kdor je že enkrat v tej trgovini kupil, ostane nje stalni odjemalec! Zato pa: Slovenci, h Škodniku!

Narodna Knjigarna v Gorici - Carducci 7.

je dobila partijo novih knjig, ki jih posebno pri-poroča. Med temi so:

Kazan, volčji pes, roman, broš. L 9.—, vezan L 15.—

Kralj gora, roman, broš. L 9.—, vezan L 15.—

Jalen, Srenja, drama, broš. L 11.—

Seehan, Kresalo duhov, roman, vezan L 20.—

Bourget, Zmisl smrti, roman, vezan L 20.—

Junakinja iz Štajra, roman, vez. L 30.—

Baar, Zadnja pravda, roman, L 18.—

Gruda umira, roman, vez. L 20.—

Četrtek, roman, vez. L 14.—

Gospod Lisec, povest, broš. L 15.—

Igralec, roman, vez. L 18.—

Patria, roman, broš. L 6.—

Stepni kralj Lear, vez. L 20.—

Naša Ančka, povest, broš. L 4.—

Kazaki, roman, L 20.—

Prva ljubezen, povest, broš. L 8.—

Pravila za oliko, broš. L 15.—

Finžgar, Dekla Ančka, broš. L 12.—, vez. L 16.—

Finžgar, Prorokovana, broš. L 20.—, vez. L 25.—

Naročite knjige po dopisnici pri knjigarni. Če pošljete denar naprej, pošljite za poštino 10% več. Knjige se pošiljajo le, če se denar naprej pošlje ali pa proti povzetju.

Tožba o ječi.

Četrtega bilo je letos aprila, ko ječa usojena nam je bila, pa sam Bog ve, zakaj in kako, izvršili nad nami obsodbo so to.

Zdaj vidim pa res že, ni več pravice, blede in suho postaja mi lice, izgubil sem pravo in pa prostost, zadela neusmiljenja mene je ost.

Pa tudi če malo pač zdaj smo zaprti, zato pa nazadnje ne bomo potrti, saj vendar ostanemo naše krvi, in ta se nikoli nam ne posuši.

Gregorič Januar iz Kolskega; Gržina Anton iz Velikega potoka pri Postojni.

RAZGOVOR O ALKOHOLU.

Pijanec se razgovarja z navdušenim članom protialkoholne zveze in z nekim zmernim prijateljem te žlahtne vinske kapljice.

»Meni se zdi, da je nesposobna navada krstiti s šam-

pancem parobrode, predno jih spustijo v morje«, trdi član protialkoholne zveze.

»Nisem Vašega mnenja«, pripomni zmerni prijatelj vina. »Ta lepa navada pomeni zmernost v uživanju alkoholnih pijač: ko brod pokuša šampanjca, se izroči za vedno vladarstvu vode!«

Protialkoholik pritrdi temu tolmačenju pomena krsta brodov s šampanjcem. Pijanec

pa reče: »Res je, da se brod izroči vladarstvu vode, a to se zgodi po zunanji rabi alkohola. Ako pa bi mu nalili šampanjca za notranjo rabo in ga potem spustili v vodo, bi se gotovo potopil....«

Babica avtorizirana sprejema

noseče. - Govori slovensko.

SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

SLAVNOZNANA RAZPRODAJA TKANIN NA RAČUN NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV PO ZNIŽANIH CENAH (AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Opozorjamo ceni. odjemalce, da se naša prodajalna nahaja v Vidmu edino v Via Savorgnana št. 5. Ne zamenjajte naše trgovine z drugimi, ki hočeje biti nam enake. Nadaljuje se izredna prodaja druge nabave „štok“-blaga, po na novo znižanih cenah.

Obrobijene rutice	L —.75
Servjete za čaj	« —.95
Bele rutice z ažurom	« 1.25
Povojčki za deteta, meter	« 1.30
Moške barvane nogavice	« 1.75
Krpice iz gobastega blaga	« 1.75
Brisače, reklam 45 X 90	« 1.90
Robljene brisače	« 2.20
Platnene krpice	« 2.30
Servjeti 60 X 60	« 2.50
Prozorne ženske nogavice	« 2.50
Švicarsko vezenje, meter	« 2.50
Moške nogavice, fantazija	« 2.75
Gobaste brisače	« 2.75

Nogavice z dvojnato peto, prvo- vrstne	« 2.75
Platno Madapolam 80 cm., meter	« 2.90
Oxford za srajce, meter	« 2.95
Naramnice dvojnate, elastične	« 3.50
Moderčki vezeni	« 3.50
Blago, Pelle novo, meter	« 3.90
Platno »Madonna«, meter	« 3.90
Majice	L 4.50
Blago dvojno tkano, meter	« 4.90
Obposteljne preproge, reklam	« 5.50
Preproge iz jute, meter	« 5.50
Angleški batist 80 cm., meter	« 5.90
Svilene ženske nogavice	« 6.50

Neapeljski prti	« 7.90
Ženske srajce z ažurom	« 9.90
Ženska spodnja krila, vezena	« 9.90
Žamet za lovske obleke, meter	« 10.90
Kombinacija, vezena	« 12.90
Moške srajce iz zefirja z ovratn.	« 15.90
Rjuhe z ažurom za 1 posteljo	« 29.90
Posteljno pregrinjalo, dvojno tkano 200 X 200	« 29.90
Rjuhe vezene za 2 postelji	« 49.90
Žimnice iz prave žime orva kva- liteta, 14 kg.	« 55.—
Prešite odeje barvane, za 1 po- steljo	« 59.—

Vstop dovoljen vsakomur brez obveze nakupa

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. — Žamet za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Platno. — Gobasto tkano blago za gospe. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Pletenina. Brisače in servijeti "Fiandra". — Pletenine iz lanu in bombaža. — Tepihi. — Prsni oklepi iz jute in koko. — Zavese. — Blago za mibilije. — Posteljna pregrinjala v vseh merah. — Dvošivi. — Opreme za neveste. Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. — Izdelane blazine iz žime in volne.

OPOMBA. Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

CENE STALNE

CENE STALNE

Razprodajalcem poseben popust.

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

BRADA GOSPODA MINISTRA.

Kamil Pelletan, nekdanji novinar, pozneje državni poslanec in celo minister francoske mornarice, ki je umrl pred desetimi leti, je malo pazil na svojo zunanost. Nekega dne vidi njegov tovariš v parlamentu precejšnje ostanke jajčjega rumenjaka na ministrovi bradi in mu reče v šali: »Gospod minister, ako hočete, stavim z Vami, da vem, kaj ste danes zajtrkovali.« — »Dobro, pa staviva!« reče Pelletan. »Jedli ste jajca!« — »Žal mi je, da ste izgubili: jaz že cele tri dni nisem jedel jajec!«

ŠKRAT NAGAJA RAD.

V nekem listu smo nedavno čitali poročilo o cerkveni slavnosti: »... Svetišče je bilo nabito polno pobožnih roparjev...« Antj niso bili taki kot »Fra Diavolo« v znani opereti, kjer se junak prekriža in poljubljuje svetinje okoli vratu, da bi ga vsi svetniki obvarovali nesreče pri »njegovem delu?«

ZDRAVNIŠKO POROČILO

... »Bolnik ne sme še drugega uživati kot muho in kosček pečenega mesa.« — Meso mu radi privoščimo, toda ne vemo, proti kakšni bolezni je dobra muha, ki jih žre komaj hudič v peklu in še to le, kadar je v sili.

NA SODNIJI.

Sodnik: »Vi ste se junaško držali, gospa, ko ste kaznovali zlikovca, ki se je hotel vtihotapiti v Vaše stanovanje! Ali kar se tiče globoke rane, ki jo

je dobil pri tem dogodku, se mi le zdi, da ste ga premočno česnili po glavi....«

Gospa: »Gospod sodnik, v resnici nisem mislila, da je ta človek zlikovec. Dobre tri ure sem čakala svojega moža, pa sem mislila, da se on vrača tako pozno domu....«

VIŠEK VLJUDNOSTI.

Vojvodinja de Fronsac je častila staremu maršalu Richelieuju radi njegovega čvrstega zdravja in moške lepote, pa mu reče: »Prekrasno izgledate, maršal. Zdi se, kot da bi leta šla mimo Vas!« — »Milo stiva«, odgovori maršal. »Vi pač mislite, da sem zrcalo, v katerem se odseva Vaša nepopisna dražest in lepota!«

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloide, lasne zaponke, torbice, vsakovrstne stvari iz celuloide, gumija, ambra itd. Trgovina drobnjave in igrači **A. Flegel**, via Carducci 9 — Gorica.

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50 %	12.50 literna steklenica.
Jajčna Krema maršala	12.50
Cognac	10.50 ^{7/10}
Jajčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissito	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena

Maršala, vermout, asli spumante, spumante moškati.
Najfinejši likerji, Fernet, Bitter, Sirupi.

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev »Winselman-Titan« in »Anker« ter dvokoles dobroznane znamke »Atena«. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan in Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Blanchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lasna mehanična delavšnica in popravilnica via Duomo št. 11. Sprejema vsa popravila, kalera se točno in po ceni izvršujejo

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!

Zapomni si, nevsta, to resnico, in preden sežeš ženinu v desnico, previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi predaja za deželo, za Gorico pri semenišču v hiši z desetico trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!

»Sem zadovoljen z blagom!« vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufakturni trgovini

»AL RIBASSO« v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah. Blago za moške in ženske obleke — Svila — Bombaževine — Perilo — Blago za mobilijo — Pogrinjala — Zavesa itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte blago in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7